

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 23 stycznia 2013 r. — Monika Kušionová przeciwko SMART Capital, a.s.

(Sprawa C-34/13)

(2013/C 141/14)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony

Strona skarżąca: Monika Kušionová

Strona pozwana: SMART Capital, a. s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz dyrektywę 2005/29/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywę 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), w świetle art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że jest z nimi sprzeczny przepis prawa państwa członkowskiego, taki jak § 151j ust. 1 kodeksu cywilnego w związku z innymi przepisami prawa istotnymi w postępowaniu głównym, który umożliwia wierzycielowi, bez dokonania oceny postanowień umownych przez sąd, zażądanie spełnienia świadczenia wynikającego z niedozwolonych postanowień umownych w drodze egzekucji z nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia i będącej własnością konsumenta, pomimo iż między stronami istnieje spór co do ewentualnego występowania niedozwolonych postanowień umownych.
- 2) Czy przepisy prawne Unii Europejskiej wskazane w pytaniu pierwszym sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak § 151j ust. 1 kodeksu cywilnego w związku z innymi przepisami prawa istotnymi w postępowaniu głównym, który umożliwia wierzycielowi zażądanie spełnienia świadczenia wynikającego z niedozwolonych postanowień umownych w drodze egzekucji z nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia i będącej własnością konsumenta, bez dokonania oceny postanowień umownych przez sąd, pomimo iż między stronami istnieje spór co do ewentualnego występowania niedozwolonych postanowień umownych?
- 3) Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 marca 1978 r. w sprawie [106/77] Simmenthal ⁽³⁾,

należy rozumieć w ten sposób, że dla osiągnięcia celu dyrektyw wskazanych w pierwszym pytaniu, w świetle art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sąd krajowy nie stosuje przepisu prawa krajowego, takiego jak § 151j ust. 1 kodeksu cywilnego, w związku z innymi przepisami prawa istotnymi w postępowaniu głównym, które umożliwiają wierzycielowi zażądanie spełnienia świadczenia wynikającego z niedozwolonych postanowień umownych w drodze egzekucji z nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia i będącej własnością konsumenta, bez dokonania oceny postanowień umownych przez sąd, unikając w ten sposób, pomimo sporu między stronami, kontroli sądowej z urzędu postanowień umownych.

- 4) Czy art. 4 dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że postanowienie umowne w umowie konsumenckiej — zawartej bez udziału adwokata — które umożliwia wierzycielowi dokonanie pozasądowej egzekucji składnika majątku stanowiącego przedmiot zabezpieczenia bez kontroli sądu, stanowi obejście podstawowej zasady prawa Unii dotyczącej kontroli sądowej z urzędu postanowień umownych i jest zatem nieuczciwe także w przypadku gdy takie postanowienie umowne wynika z przepisu prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

⁽³⁾ Rec. s. 629.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Białymstoku (Polska) w dniu 25 stycznia 2013 r. — Małgorzata Nierodzik przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Psychiatrycznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej im. dr Stanisława Deresza w Choroszczy

(Sprawa C-38/13)

(2013/C 141/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Białymstoku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Małgorzata Nierodzik

Strona pozwana: Samodzielny Publiczny Psychiatryczny Zakład Opieki Zdrowotnej im. dr Stanisława Deresza w Choroszczy

Pytanie prejudycjalne

Czy należy interpretować art.1 dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽¹⁾, zwanej dalej dyrektywą 99/70/WE, klauzulę nr 1 załącznika do dyrektywy 99/70/WE, klauzulę nr 4 załącznika do dyrektywy 99/70/WE oraz ogólną zasadę prawa wspólnotowego dotyczącą zakazu dyskryminacji ze względu na rodzaj umowy o pracę w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które statuuje odmienne zasady ustalania długości okresów wypowiedzeń umów o pracę zawartych na czas określony, mających trwać dłużej niż 6 miesięcy (mniej korzystne z punktu widzenia pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę zawartych na czas określony) w stosunku do zasad ustalania długości okresów wypowiedzeń umów o pracę zawartych na czas nieokreślony, a konkretnie czy stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego (art. 33 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy — Dz.U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 ze zm., zwanej dalej kp), które wprowadza sztywny, niezależny od długości zakładowego stażu pracy pracowników, dwutygodniowy okres wypowiedzenia umów o pracę zawartych na czas określony, mających trwać dłużej niż 6 miesięcy, w sytuacji gdy okres wypowiedzenia umów o pracę zawartych na czas nieokreślony jest uzależniony od długości zakładowego stażu pracy pracowników i może wynosić od dwóch tygodni aż do trzech miesięcy (art.36 § 1 Kodeksu pracy)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 43; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 03 P. 368 — 373.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Úřad průmyslového vlastnictví (Republika Czeska) w dniu 29 stycznia 2013 r. — MF 7 a.s. przeciwko MAFRA a.s.

(Sprawa C-49/13)

(2013/C 141/16)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Úřad průmyslového vlastnictví

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MF 7 a.s.

Strona pozwana: MAFRA a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 lit. d) dyrektywy [2008/95/WE] ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla oceny, czy wnioskujący o rejestrację znaku towarowego działał w dobrej wierze znaczenie mają tylko okoliczności, które zaistniały przed dniem lub w dniu złożenia wniosku o rejestrację znaku towarowego, czy też za dowód, że wnioskodawca działał w dobrej wierze mogą posłużyć również okoliczności zaistniałe po złożeniu wniosku?
- 2) Czy wyrok w sprawach połączonych od C-414/99 do C-416/99 ⁽²⁾ należy generalnie stosować do sytuacji, w których przeprowadzana jest ocena, czy właściciel znaku

towarowego wyraził zgodę na zachowanie, które może skutkować osłabieniem lub ograniczeniem jego wyłącznych praw?

- 3) Czy można wywodzić istnienie dobrej wiary po stronie wnioskującego o rejestrację późniejszego znaku towarowego z sytuacji, w której właściciel wcześniejszego znaku towarowego zawarł z nim umowy, na podstawie których właściciel ten zgodził się na publikację drukowanego czasopisma, którego oznaczenie było podobne do znaku, o którego rejestrację ubiega się wnioskujący o rejestrację późniejszego znaku towarowego, zgodził się na rejestrację tego czasopisma przez wnioskującego o rejestrację późniejszego znaku towarowego i udzielił temu wnioskodawcy wsparcia przy jego publikacji, mimo że w umowach tych nie uregulowano jednak wyraźnie kwestii praw własności intelektualnej?
- 4) Czy przy założeniu, że okoliczności zaistniałe po złożeniu wniosku o rejestrację znaku towarowego mogą także mieć znaczenie dla oceny, czy wnioskujący o rejestrację tego znaku działał w dobrej wierze, można ewentualnie domniemywać, że wnioskodawca działał w dobrej wierze, na podstawie sytuacji, w której właściciel wcześniejszego znaku towarowego świadomie tolerował istnienie spornego znaku towarowego przez okres co najmniej 10 lat?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 299, s. 25).

⁽²⁾ Rec. s. I-08691.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam (Niderlandy) w dniu 31 stycznia 2013 r. — Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV przeciwko Hubertusowi Wilhelmusowi van Leeuwenowi

(Sprawa C-51/13)

(2013/C 141/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nationale-Nederlanden Levensverzekering Mij NV

Strona pozwana: Hubertus Wilhelmus van Leeuwen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 31 ust. 3 trzeciej dyrektywy dotyczącej ubezpieczeń na życie ⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie temu, aby na podstawie otwartych lub niepisanych norm prawa niderlandzkiego, takich jak stosowność i słuszność, które obowiązują w stosunku (przed)umownym między ubezpieczycielem na życie a potencjalnym ubezpieczającym, lub na podstawie ogólnego lub szczególnego obowiązku staranności ubezpieczyciele na życie byli zobowiązani do udzielenia ubezpieczającym więcej informacji o kosztach i premiach za ryzyko ubezpieczenia, niż wymagały tego w roku 1999 przepisy niderlandzkie, które dokonały transpozycji trzeciej dyrektywy dotyczącej ubezpieczeń na życie [w szczególności art. 2 ust. 2 lit. q) i r) RIAV 1998]?